

Viața omului este o continuă alegere. Pasul cel mai mic însemnează o alegere între bine și rău, chiar și atunci când suntem nevoiți să optăm pentru una din ele. Le-am vrea pe amândouă dintr-odată, dar nu se poate. Să renunțăm - nu ne permite lăcomia. Omul nu este capabil să înțeleagă ce îi este de folos. În final mândria sa devine tot mai vulnerabilă și atunci, din cauza propriilor suferințe, nu mai vede și suferințele altora.

Suferințele altuia, puse pe seama defectelor acestuia, i se par ridicole în comparație cu ale sale. Dacă altul are un ghinion, el strălucește de bucurie, căci aroganța și bucuria răutăcioasă merg mână în mână. Mândria pentru propria frumusețe, obținută cu mari eforturi, este o frumusețe îngâmfată, capabilă să distrugă frumusețea rivalului sau pe rivalul însuși. Iată de ce fetele frumoase de la natură trebuie să se ferească de frumoasele înfumurate.

Problemele legate de opțiune se concentrează în osul etmoid aflat între ochi, la rădăcina nasului. Așa cum vă descrieți spațiul dintre ochi, tot așa vă faceți și opțiunile. Dacă în locul dumneavoastră, fie că sunteți copil, fie om matur, hotărârile le ia altcineva, este ca și cum ați primi un pumn între ochi. Cum reacționează fiecare - e o altă problemă.

Dacă vă întristați și ați dori să ascundeți faptul că ați fost lovit, **osul etmoid se umflă** și vi se înfundă nasul. Dacă în permanență alții iau hotărâri în locul dumneavoastră, veți avea în permanență nasul înfundat, fără să fi răcit, și creierul nu se mai dezvoltă. O persoană inteligentă și care și-a făcut un nume, începe deodată să vorbească pe nas, n-o să creadă în vorbele mele, dar dacă va da un pic de libertate energiei mândriei și luării de decizii, își va da seama că într-adevăr potențialul creierului i se îmbunătățește.

În nas își are sediul mândria vulnerabilizată. Vă reamintesc că îți este ciudă, te simți umilit atunci când nu primești ce ai dorit. Și realmente omul nu primește niciodată tot ce își dorește. Primește ceea ce îi este de folos. Dacă nu știe să trăiască conform necesităților, ceea ce îi este de folos ajunge la el prin dorință și automat dorința este însoțită de stresul numit umilință. În felul acesta, umilința vine întotdeauna ca un fel de plus la cântar.

Cu cât ne simțim mai pustiiți, cu atât mai puțin suntem capabili să luăm decizii. Știind că trebuie să luăm o decizie și simțind că nu suntem în stare, ne apucă disperarea. Dificultatea este și mai mare când avem un nivel ridicat de cultură ce ne obligă să ne ascundem rușinea că suntem neajutorați și să facem eforturi ca acest lucru să nu se vadă.

Ascunderea incapacității de a lua decizii duce la inflamarea sinusului frontal. Este suficient ca cineva să-ți spună, fie și în glumă, să lași pe altul să facă treaba respectivă, că te și simți jignit până în adâncul sufletului. *Dorința disperată de a-ți ascunde umilința provoacă inflamarea sinusului maxilar.* **Rușinea care nu te lasă să arăți că te simți umilit face ca umilința să se ascundă în sinusurile maxilare și o face astfel, încât nici nu știi că te simți umilit.** De ce? Pentru că *nu mai simți umilința.*

Nasul mare și turtit și ochii depărtați sunt caracteristice pentru nefericiții copii cu sindromul Down. Este vorba despre o deficiență genetică caracterizată prin dezvoltare fizică și mentală întârziată. Problema cea mai mare pentru acești copii o constituie nede dezvoltarea spirituală. Sunt persoane care și în viețile anterioare au fost incapabile să ia o decizie. Și-au înăbușit potențialul spiritual din frica de a fi ei înșiși. Respectând cu strictețe indicațiile altora, s-au transformat în niște **executanți-robi de genul câinelui** și de aceea nu au mai avut nicio perspectivă.

Câinele nu-și cunoaște nici mama, nici frații din haita în care a crescut. El își servește stăpânul și este în stare săi rupă beregata propriei sale mame dacă așa vrea stăpânul său. Executarea orbească a ordinelor duce la moartea altor persoane. *Moartea pune cruce ascultării fără a crâcni, în timp ce viața ține minte lecțiile ce nu au fost învățate și în viața viitoare îi dă omului posibilitatea să trăiască asemenea unui câine.* Dacă ambii părinți sunt incapabili - așa li se pare lor - să ia o decizie, dacă sunt nevoiți să se suporte reciproc pentru că nu au încotro și dacă, din trufie, pun cruce problemei pe care o au, copilul lor se va naște cu același mod de gândire.

Sindromul Down exprimă problema unei iubiri lipsite de perspectivă.

Copilul este expresia însumată a ambilor părinți, iar capacitatea de a judeca, atât a mamei cât și a tatălui, are pentru el o importanță vitală. Dar dacă trufia lor este mai mare decât ei înșiși, ei vor vedea lumea într-un mod foarte diferit, depărtat - ca și ochii copilului. Cazurile de sindrom Down sunt tot mai frecvente și sunt legate de vârsta părinților, mai ales a mamei. Dacă ea atinge acea vârstă când îi place să iasă în evidență prin mintea ei, poate **să se laude**

sănătoasă, dar să nu facă copii, deoarece reversul unei inteligențe ieșite din comun este prostia... Dacă, de mică, se socotește atât de deșteaptă încât niciun partener nu-i este pe măsură, să nu facă copii. Dacă îi face, îl va învinovăți pe partener de întârziere a mentală a copilului.

Orice formă de **nedezvoltare demonstrează că iubirea dintre părinți are fisuri**. *Dacă te învinovățești în permanență, îți pierzi sentimentul propriei valori. Te străduiești să ascunzi acest lucru - te străduiești să faci totul cât mai bine și să te menții la înălțime. Dacă totuși ceva nu-ți reușește, te apucă disperarea. Și atunci, pentru a uita, „calci pe de lături”, dar nu faci decât să îți amplifici răul. Dorind să te Justifici și să îți înăbuși căința, te apuci să îți critici partenerul și relațiile se strică și mai mult. Uniunea bazată pe minciună și pe ascunderea adevărului își va arăta esența mai devreme sau mai târziu – la copil.*

Frumusețea, inteligența, bogăția și gloria nu sunt lucruri de rușine, dar este de rușine să te fălești cu ele. Cine se laudă cu mintea sa devine îngâmfat, mai ales dacă a muncit mult pentru a-și cultiva inteligența sau pentru a compensa faptul că nu este prea atrăgător sau că este sărac. Cine are nevoie de minte, învață și pe stomacul gol. Și nu pentru că, neavând un chip atrăgător, *trebuie* măcar să aibă capul pe umeri. Îi face plăcere să spună care este secretul succeselor sale mai ales aceluia care, în ciuda sărăciei, se străduiesc să aibă acces la cunoaștere. Cine dorește să se laude cu cunoștințele pe care le are, îi exploatează în interesul propriu pe cei din jurul său. Acumulând multe cunoștințe, poate să dobândească succese importante, poate să-și capete un nume, poate să devină un specialist valoros, de renume, dar îi va fi foarte greu să găsească pe cineva care să-I iubească.

Nu știe să îi ajute pe cei din jur și nu știe cum să îi învețe câte ceva; dacă este întrebat, se enervează și aduce vorba despre cât de greu i-a fost, pe timpul lui, să învețe. S-a încăpățânat în pofida greutăților. Un astfel de ins nu se simte dator față de nimeni, nici măcar atunci când are obligații față de acea persoană. Dimpotrivă, ceilalți se simt datori față de el atunci când, chipurile, printre altele, relatează cât bine face el și cum nu este prețuit acest bine. Are, desigur, în vedere banii. Conlocutorului, jignit până în adâncul sufletului, îi vine să-I ia la pumni. **Făloșenia duce încetul cu încetul la îngâmfare, la egocentrism.**

Deșteptul nu poate să nu-și etaleze deșteptăciunea.

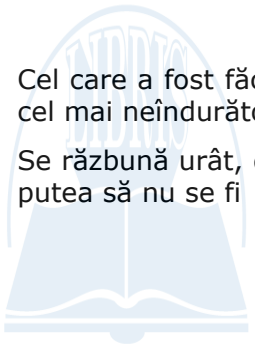
Cine se laudă cu bogăția, nu poate să nu-și etaleze bogăția.

Dacă nu vă temeți de trufia bogătașilor, înseamnă că vă lasă rece bogăția lor. Când îi vedeți pe bogătași sau firmele de succes cum concurează, vă uitați la ei ca la o comedie sau o tragedie jucată la teatru și aveți de învățat. Dacă începe să vi se pară că bogății îi iau peste picior pe săraci, înseamnă că deveniți orgolios. Bogatul poate să ia în zeflema cât pofteste *dacă îi este necesară această încercare*. Dacă însă săracul se apucă să își bată joc de bogătaș, lovindu-l în locurile vulnerabile, înseamnă că este setos de răzbunare, aceasta fiind o *răutate intenționată* care îl va lovi în primul rând pe el. Bogătașilor le place să se laude, în timp ce săracii percep acest lucru ca o batjocură la adresa lor și o înjosire a demnității umane. Urmarea este că se îmbolnăvesc de cancer.

Batjocura este o răutate intenționată. Dacă apreciați că cineva își bate joc de dumneavoastră, preluați energia batjocurii și ea vă va influența.

Cine se consideră sărac, vede lăudăroșenie peste tot, chiar și acolo unde ea nu există. De exemplu, o persoană, care nici pe departe nu este bogată, a strâns bani ca să își cumpere un obiect la care a visat toată viața. S-a privat de foarte multe lucruri, iar acum nu se poate bucura de prețioasa achiziție, care n-a costat puțin. Obiectul este văzut de vecin, care este mult mai avut decât el și acesta doar că nu plesnește de invidie. Se simte atins acolo unde îl doare mai tare - vecinul are ceva mai bun decât el. De aceea în lumea de astăzi frica de vecini este tot mai mare. Ba e chiar mai bine să ai încredere într-o persoană absolut necunoscută.

Oamenii se mândresc cu ce fac cu mâna lor. Dar cel mai mult se mândresc și o fac chiar sincer, fără să bănuiască nimic rău, atunci când reușesc să facă om din cineva. Părinții fac om din copilul lor, șeful face om din subordonatul său, închisoarea face om din deținut. „Educatorul” este în extaz: *„Am făcut om din el! Înainte era un nimeni!”* Dacă cel care a fost „educat” nu se revoltă, adică suportă în tăcere jignirea, „pedagogul”, mândru de el, bate toba să audă toată lumea. Mai devreme sau mai târziu, va veni și cruda dezamăgire: *„Așa deci, uite cum îmi mulțumește! Ce nemernic e!”*

Cel care a fost făcut om și care l-a și depășit cu un cap pe creatorul său, i-o plătește la modul cel mai neîndurător. I-o plătește pentru lăudăroșenie.

Se răzbună urât, dureros, mârșav, de față cu toți - așa cum numai mândria știe să o facă. S-ar putea să nu se fi

Pag. 10 – 15

Despre dorința de a fi om

Despre gândirea pozitivă și cea negativă

Despre mila de tine însuși și despre pierderea forței de a trăi

Despre cum te poți îmbolnăvi din cauza celor din jurul tău

O nenorocire nu vine niciodată singură

Despre neputința sexuală

Despre iubire și despre rușine

Despre scara spre rai ridicată pe nisip

Despre uciderea delicată și nedelicată

Rușinea de a fi om

Despre dorința de a fi o stea

Viața intră în criză

Curcubeul de noapte sau aurora boreală în concluzie